

ΤΡΙΓΛΙΑ

Εφημερίδα Συλλόγου Τριγλιανών

20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1978

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 18

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΚΟΜΝΗΝΩΝ 21

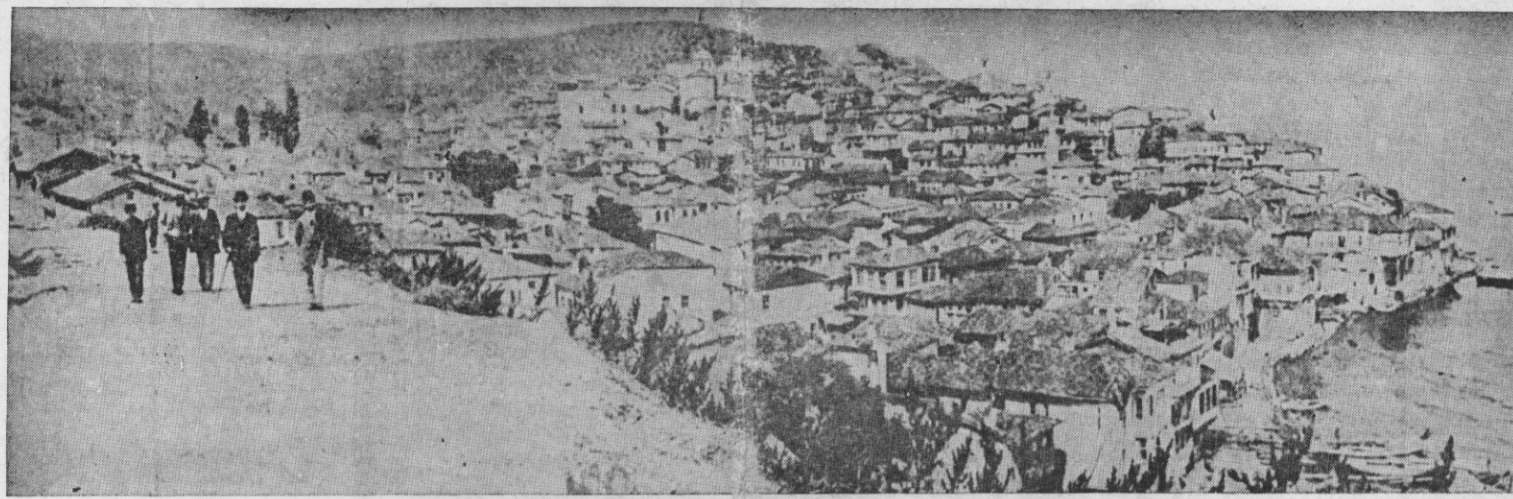
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ. 220.484

» 236.206

Εμβάσματα
και δημοσιεύσεις
εις κ. ΓΑΒΡ. ΜΗΤΣΟΥ
Κομνηνών 21, Θεσ) νίκη

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΑΝΑ ΔΙΜΗΝΟΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ
Υπεύθυνοι:
ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΙΘΥΝΙΑΣ ΤΡΙΓΛΙΑΣ

Το χρονογράφημά μου

ΕΥΧΗ ΠΑΝΑΘΩΡΟΠΙΝΗ

Του κ. Γ. Χατζηναστασίου

Τοπική ή εφημερίδα μας. Αντιπροσωπεύει, όμως, στον τίτλο της άτομα με παγκόσμια ακτινοβολία. Γιατί τ... χωριουδάκι, που χαρακτηρίζεται με την επωνυμία Τρίγλια, δεν εδγάλε όποιους - όποιους.

Ένας Χρυσόστομος πρόβαλε απ' την Τρίγλια, που στάθηκε μεγαλομάρτυρας της Χριστιανισμένης. Και όχι, μονάχα, αυτό έχει αυτή η κοινότητα να επιδείξει. Γιατί κι άλλο της θλαστάρι έσωσε χιλιάδες ψυχές. Μά ούτε μόνο τούτο. Αφού κι άλλος Τριγλιανός, αγωνιζόταν στην ξενιτειά, για να ύψωθεί, εκεί, στην Προποντίδα, Ίδρυμα, που άφορούσε και τα Έλληνόπουλα της Μάννας Πατρίδας. Μά και τή σύγχρονα ζωντανά απογονικά αίμα κατέχει γερά κουμπιά ανάμεσα στους Πανελλήνους.

Επόμενα πώς τέτοιες μέρες, που λαμπρύνονται απ' την ανατολή της Χριστιανισμένης και ένοδς καινούργιου χρόνου, δικαιωματικά τα «Τριγλιανά Νέα» μπορούν ν' αποταναθούν πλατύτερα. Στόν Πανελλαδικό χώρο. Και θέματα, σαν Έλληνες που δουλεύουμε πρώτα μέσα μας τή ιδανικά και στή συνέχεια τή παραδίνουμε στην ανθρωπότητα, για να γίνουν κοινό κτήμα, άδίστακα άπευθυνάμαστε και σέ δλόκληρη την ανθρωπότητα.

Μελλοθάνατοι είμαστε απ' τή στιγμή που πρωτοερχόμαστε στή γήινη ζωή. Κι όταν, ακόμη, τή καταλάβουμε, δέν παύουμε ν' αγωνιζόμαστε για να επιτύχομε οικονομικά, κοινωνικά, πνευματικά ανάμεσα στούς συνανθρώπους μας. Προσπάθεια επίπονη για να δημιουργήσουμε κάτι καλύτερο απ' τή χθές. Κάτι ανώτερο απ' τή σήμερα. Άσύλληπτης φαντασίας τή εμπόδια.

Μόνο που τή άτομο δέν φτάνει στούς στόχους του όπως ξεκίνησε. Η σύνθεση των επιτευχίων του πλαισιώνεται από λευκά μαλλιά, ρυτίδες, και συχνά από οργανικό ξεπεσμό, που τή απαγορεύει πολύτροπα ν' απο-

λαύσει ολοκληρωμένα όσα, με τόσα θέματα, τελικά, απέκτησε. Περίοδος που δέν άργει ν' αποχαιρετήσει όριστικά και τή εγκόσμια. Χωρίς τίποτα, απ' ότι με τόσους άγώνες δημιούργησε, νά τόν ακολουθήσει στήν τελευταία του κατοικία.

Πραγματικότητα που αναγκάζει τή άτομο νά αυτοερωτηθεί: «Τότε γιατί έρχόμαστε στή γήινη ζωή; Ποιός είναι ό προσωρισμός μας;»

Οί μικρές εμβέλειες ανθρώπινες γνώσεις μας δέν μάς δίνουν, πρός τή παρόν τήν απάντηση. Τόν σκοπό τού έρχομού μας στόν γήινο χώρο τής παχύλης ύλης, τή κρατά, ακόμα, μυστικό ή Δημιουργία.

Μας έχει προσφερθεί, όμως, και κάποιας άκτινας λογική. Κι αφού τή άτομο αντιλαμβάνεται τή δράμα των συνανθρώπων του σέ όλη τή τή ζωή, ανάμεσα σέ άρρώστειες, στερήσεις, άθλιότητες, πονηριές και κακότητες, άς δημιουργήσει δική του — σαν άνθρωπος — αυτοσκοπό:

Οί άνθρωποι άς κάνουν για σκοπό τής ζωής τους τήν άγάπη πρός τόν συνάνθρωπο. Άς ξεμερλώσει ή μέρα, για τόν καθένα, με στόχο πώς νά σκορπίσει τήν καλωσύνη. Πώς νά εξηγηρητήσει τή σύγλο. Γνωστούς και άγνωστούς. Και δέν υπάρχει μικρός ή μεγάλη ήλικία, Σοφός ή άμόρφωτος, Πάμπτωχος ή Κροίσοσ, Άνδρας ή «Ισχυρόν... φύλον», που νά άδυνατεί νά ύψηλήσει τή κοινωνικό συγκρότημα. Η ιδέα τής συνανθρώπινης άγάπης αν γίνει πράξις θά αλλάξει σθέμελα τήν άτομική και παγκόσμια ζωή. Η πραγματοποίησή της θά μετατρέψει τόν άνθρωπο σέ. ΑΝΘΡΩΠΟ. Όχι μόνο πρός ύφελος των άλλων. Μά και για τή προσωπικό του συμφέρον.

Οί γιορτές των Χριστουγέννων και τής Πρωτοχρονιάς, άς επιτρέψουν άτομα και λαούς νά σκεφθούν Δελφικά, Έλληνόπρεπα και Χριστιανικά.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ ΕΥΧΕΤΑΙ Στούς άπαντακού Τριγλιανούς ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ 1979

Ο Σύλλογος Τριγλιανών σας γνωρίζει, ότι ή Βασιλόπιττα τού Συλλόγου θά κοπεί στίς 17 Ιανουαρίου 1979, ήμέρα Τετάρτη, στό «ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΑΛΛΑΣ» και ταυτόχρονα θά προβληθεί ταινία από τήν έκδρομή στήν Παλιά μας Πατρίδα Τρίγλια

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

1) Ο Σύλλογός μας στήν προσπάθειά του νά φέρει στή στέγη του όλους τούς συμπατριώτες μας τού έσωτερικού και τού έξωτερικού, παρακαλεί όλα τή μέλη του όπως μεριμνήσουν και ενδιαφερθούν νά μάς στείλουν διευθύνσεις συμπατριωτών που δέ λαμβάνουν τήν εφημερίδα, για νά τούς γράψουμε μέλη και νά τούς στέλνομε αυτήν.

2) Έπίσης, όσοι συμπατριώτες μας άλλ ζουν διευθύνσεις νά μάς τή γνωρίζουν.

3) Όσοι διαμένουν εκτός Θεσσαλονίκης —Ραφήνα και Νέα Τρίγλια— νά μάς γνωρίζουν τή κοινωνικά των συμπατριωτών μας, ήτοι γάμους, βαπτισεις, κηδείες, διακρίσεις στή γράμματα και τόν άθλητισμό, ως και τίς κοινωνικές εκδηλώσεις για νά τίς δημοσιεύομε στή «Τριγλιανά Νέα».

4) Παρακαλούνται οι παλιοί Τριγλιανοί νά μάς περιγράψουν αναμνήσεις από τήν Παλαιά Τρίγλια πρός δημοσίευση.

5) Παρακαλούνται οι συμπατριώτες μας τού έξωτερικού νά μάς γνωρίσουν εκτός πώ τίς διευθύνσεις των συμπατριωτών μας 1ος, 2ας και 3ης γενιάς, τούς διακρινόμενους στίς επιστήμες, άθλητισμό και άκόμη τή κοινωνικά τους, τίς εκδηλώσεις τους, τίς όργανώσεις τους, τή σκεπτικά με τή διαβίωσή τους, φωτογραφίες και ό,τι άλλο κρίνουν σκόπιμο πρός δημοσίευση στή «ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ».

6) Έπίσης παρακαλούμε τούς όπουδήποτε διαμένοντες συμπατριώτες μας επιστήμονες, όπως μάς άποσταλούν έκλαϊκευμένη μελέτη επί σχετικού αντικειμένου τής ειδικότητάς των πρός δημοσίευση.

Ο Σύλλογος βρίσκει στήν ευχάριστη θέση νά γνωρίσει σέ όλους τούς συμπατριώτες και συμπατριωτισές μας, ότι πέτυχε πλήρως νά ανταποκριθεί στούς επιδιωκόμενους σκοπούς τής συνέλευσης όλων των συμπατριωτών μας και με τήν εφημερίδα τού «ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ ΝΕΑ» νά μεταφέρει τόν παλμό τής χαμένης ιστορικής αγαπητής και ύπεροχης Π. Τρίγλιας, τόσο στούς παλαιούς όσο και στούς απογόνους τους, όπουδήποτε και αν βρίσκονται.

Τό Διοικ. Συμβούλιο τού Συλλόγου ως και τή Δ.Σ. των Παραρτημάτων Ν. Τρίγλιας και Ραφήνας Ζητούν από σας τήν ήθική και ύλική σας συμπαράσταση για νά μπορέσουν νά αναπτύξουν άκόμη περισσότερο τήν δράση τους και τή έργα που έπιτελούν.
ΤΑ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΣΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ Γ. Χατζηναστασίου

Καλωσωρίστε πρόσχαρα τόν έρχομό τού χρόνου, σαν πανθρώπινη γιορτή σέ λιτανεία κοινή, κι' άς ξεθωριάσει απ' τή νού τή διάδα κάθε πόνου, σιμώνει τ' άστρο τής άγάπης νά φανεί.

Κάτω απ' τής Βηθλεέμ τή φώς, σέ διδλική γαλήνη, κίτρινοι, μαύροι και λευκοί, θρησκείες και σοφοί, ύψώστε σαν μετέωρο παγκόσμιο τήν ειρήνη, Ταμπού, Κοράνι, Βέδα, σύμβολο, Γραφή.

Ειρηνικό ξημέρωμα σαν άπλωθεί στήν πλάση τή δίκη άς φέξει μιάς φυλής, νά δεις, Έλλάδα, Έσύ, τήν Κύπρο πάλι λεύτερη κοντά Σου νά πετάξει κι' ή γαλανόλευκη νά φτάνει στή νησί.

Άνοιξε, χρόνο, διάπλατα τίς πόρτες μιάς έλπίδας, ν' αντιλήθουν λευτεριάς άλαλαγοί ξανά, κι' απ' τίς ψυχές που τ' άδραμα συνθέσαν τής Πατρίδας στήν Ήπειρό μας ν' αντηχήσουν τή ΩΣΑΝΑ.

Ναός άς γίνει τή άπειρο Έδεμικής γαλήνης, κι' άς νοιώσουν σύμπλεγμα, οι λαοί, σπογγής άδελφικής, κι' όπου φαλμός άπόκοσμος σκορπά παλμούς ειρήνης νάσαι παιάνας, φώς ιδέας Δελφικής.

Βραβευθέν με: 1) Τή Μετάλλιο τής Πόλεως των Δελφών. 2) Τή Μετάλλιο των Λατίγων Ίπποτων, και 3) Χρυσόν Μετάλλιο τής Πανελληνίου Ένώσεως Έφεδρων Άξιωματικών.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

Στή Φάτνη Σου μπροστά, τήν ταπεινή παράξενα σκιρτά ή ύπαρξή μου. Άθίαστα απ' τή θάθη τής ψυχής ύψώνεται, Χριστέ, ή προσευχή μου.

Έσύ, μικρό παιδάκι, άπαλό, γαλήνια ή όψη τής Παρθένας. Σέ φάτνη πώς θά δει έναν Θεό Χριστέ, δέν τή φαντάστηκε κανένας.

Άρνάκια, ένα θόδι, δυό βοσκοί κι' ό Ίωσήφ έκστατικός κοντά σου, οι μάγοι γονατίζουν σιωπηλοί κι' άφήγουνε τή δώρα τους μπροστά σου.

Άπλό και ταπεινό τή σκηνακό και όμως κρύβει τόσο μεγαλειό! μπροστά του κάθε ελλαδική ψυχή νοιώθει τή υπερέκδοση και θεο.

Παρ' όλα αυτά, Χριστέ μου και Θεέ, δέν ήρθε άκόμη τή «έπί γής ειρήνη». Νά δώσεις φώτιση στούς δυνατούς αυτό πραγματικότητα νά γίνει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ Μισοπολιγός

ΤΡΙΓΛΙΑΝΩΝ

ΑΛΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Τὰ ΦΩΤΑ (Θεοφάνεια)

Καλήν ἐσπέραν πάντες οἱ ἀδελφοί ἀκούσατε τὴν σήμερον (αὐριον) ἑορτήν. Ἀκούσατε τὴν σήμερον τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν δεσποτικὴν. Ἐν ἀρχῇ ποῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν γῆ καὶ τὸν οὐρανόν. Δεύτερον δὲ πάλι ἀπὸ αὐτὰ ἐχώρισε τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἔλα τὰ πράγματα με ἁρμονία. Τρίτον δὲ πάλιν ἀπὸ αὐτὰ ἔκαμε τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτά. Τέταρτον δὲ πάλι αὐτὰ τῆς ἡμέρας ἔκανε τὸ φῶς τὸ δὲ σκότος ἔκαμε τῆς νυκτός. Πέμπτον δὲ πάλι ἀπὸ αὐτὰ ἔκαμε τὴν θάλασσα τοὺς ποταμοὺς τὸν μέγα Ἰορδάνην καὶ ἄλλους πολλούς. Ἐκτον δὲ πάλι ἀπὸ αὐτὰ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ γῆν καὶ σὲ ἔλα ἔβαλε ἐξουσιαστήν. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Ἔβα ἡμάρτισαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν δὲν ἀφῆσαν καὶ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶπον πῶς ἔπτεσαν μόνον εἰς τὸν ἔριν τὸ ἔρριψαν. Καὶ ὁ ἔριν ἦτο ὁ διάβολος τῶν πονηρῶν δαιμόνων διδάσκαλος. Διὰ τὴν ἀρπάσσει τὰς ψυχὰς θγαίνῃ ὁ Ἀδάμ ἀπὸ παροβολῆς. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁσὺς φιλάνθρωπος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὡσπερ ἄνθρωπος. Διὰ τὴν λυτρώσει ἔλας ἡμᾶς ἀπὸ αὐτῆς τῆς χείρας τῆς μισαρίας καὶ τῆς σαρκωθῆ στὴν κοιλία τῆς ἔκαμε γιὰ θρόνον τὴν μήτρα τῆς καὶ τὴν σαρκωθῆ ὑπὸ γυναικὸς ὁ Θεὸς τῶν ἔλων καὶ πλαστοουργός. Σήμερα τὰ φῶτα καὶ φωτισμὸς καὶ τοῦ Ἰησοῦ μαρς ὁ βαπτισμὸς. Ἰωάννη Πρόδρομο λέγωσε καὶ τὸν βαπτισμὸν μου γυρεύωσε. Πῶς νὰ σὲ βαπτίσω ὁ Ἰησοῦ ὅπου ἐγεννήθην ἐγὼ ἐκ σοῦ. Πῶς τοῦ μὴ νὰ ἔβαλε τὴν χεῖρα μου εἰς τὸν Ἰησοῦ καὶ σὴν τῆρα μου; Πῶς τοῦ μὴ νὰ ἀγγίξω στὴν κορυφὴ εἰς τοῦ Ἰησοῦ μου τὴν κεφαλὴν. Μὰ ὁ Ἰωάννης φοβήθηκε ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ποῦ ἐγένθησε καὶ ἔμεινε εἰς δύο ὁ ποταμὸς ὡς ὅτου ἐτελείωσαν ὁ βαπτισμὸς. Καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ πατρὸς Ὁστος εἶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. Τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα κατέβηκε καὶ στὴν κεφαλὴν του ἐκάθησε. Βλέπω τοὺς ἀγγέλους νὰ κράζωσι καὶ τὸ ἀλλήλοῦσι νὰ ψάλλωσι. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ σας Χριστιανοὶ νὰ πανηγυρίζωμε τὴν ἑορτὴν. Σήμερον ἡ χάρις ἔρχεται καὶ ὁ κόσμος χαίρεται. Σήμερον τὰ ἄστρα φωτίζονται καὶ ἔλα τὰ νερά καθαρίζονται. Σήμερα τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμὸς καὶ τοῦ Ἰησοῦ μαρς ὁ βαπτισμὸς. Δώστε τοῦ φτωχοῦ γιὰ μνημόσυνον εἰς τὸν Ἰησοῦν πανευρύσινον. Τότε ὁ Χριστός μας χαίρεται καὶ εἰς τὸν Παράδεισον μας δέχεται. Καὶ τοῦ χρόνου ἈΘΑΝ. ΠΙΣΤΙΚΙΑΔΗΣ

ΠΩΣ ΗΤΑΝ Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΓΛΙΑ

Ἀγαπητοὶ πατριώτες, Ἀπὸ συνομιλίας ποῦ εἶχα με φίλους στὸν «Κένταυρο» πῆρα τὸ θάρρος νὰ γράψω τὸ παρακάτω γράμμα διὰ τὴν ἐφημερίδα μας. Ἐπειδὴ δὲν ἐγράφε κανὶνας θὰ σὰς γράψω ἐγὼ καὶ θὰ σκιατοῦσα τὴν Τρίγλια. 1. Εἶχε ἕνα Τοῦρκο πολιτικὸ διοικητὴ Μουχτάρη με τὴν γραμματεία του. 2. Ἐνα λυμὲν - ρεϊζή (τελώνη) με ἕνα βοηθό. 3. Ἐνα ταχυδρόμο (πόστατζη). 4. Ἐνα μπλεντιέ (δήμαρχο) ὁ ὁποῖος ἐξελέγετο ἀπὸ τὸν κόσμο, μεταξύ δύο - τριῶν, ποῦ ὑπέδειχνε ὁ μουντούρης. Θυμᾶμαι Μπελεντιέδες τὸν Λυκοῦργο Τσάκωνα καὶ τὸν Στέφανο Κασούρη καὶ Μπελεντιέ τσαούσηδες τὸν Βασίλη Σακελλαρίδη καὶ τὸν Σωτῆρη Πιλᾶτο.

Ἐπειδὴ ἐκεῖ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ στὴν Τουρκία διοικούμασταν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἐφορο-δημογεροντία σὰν κράτος ἐν κράτει. Αὐτὴ προσλάμβανε καὶ πλήρωνε τοὺς δασκάλους μέσω τῆς τριμελοῦς σχολικῆς ἐφορείας. Αὐτὴ προσλάμβανε καὶ πλήρωνε τοὺς Μπεξίδες (ἀγροφύλακες) μέσω τῆς ἐπιτροπῆς ἀγροφυλακῆς. Αὐτὴ πλήρωνε διὰ τοῦ Μπελεντιέ τοὺς νυχοφύλακες, αὐτὴ διώριζε κηπουροὺς νεκροταφείου, καθαριστὴν. Αὐτὴ ἔκτισε τὸ ντερέ καὶ τὰ γεφύρια του. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γεφύρια μάλιστα ἔκανε ἕνα μηχανισμὸν καὶ μαζεύσαν τὸ νερό καὶ ἔταν ἀνοιγὰν οἱ πόρτες ἐφευγε τὸ νερὸ ὀρηκτικὰ καὶ καθάριζε ὁ ντερέ τὸ καλοκαίρι. Αὐτὴ ἔκτισε τὸ Σαλαχανά (σφαγεῖο), τὸν κασχανά (ἀποθήκη πετρελαίου). Αὐτὴ διόρθωνε τὰ νερά καὶ τοποθετοῦσε τὰ φανάρια στοὺς δρόμους. Αὐτὴ ἔκτισε μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου τὸ σχολεῖο, τὸ νεκροταφεῖο ὡς καὶ τὴν σκάλα στὴν θάλασσα (ἀποβάθρα).

Κατόπιν ὁ Μουντούρης με τὸν Μπελεντιέ ὄρισαν τὸ Μπελεντιέ=Τσαούση καὶ σὲ κάθε συνοικία ἀπὸ ἕνα Μουχτάρη ὡς βοηθός. Ἄλλὰ ἔμεινε οἱ χριστιανοὶ στὴν Τουρκία διοικούμασταν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ἐφορο-δημογεροντία σὰν κράτος ἐν κράτει. Αὐτὴ προσλάμβανε καὶ πλήρωνε τοὺς δασκάλους μέσω τῆς τριμελοῦς σχολικῆς ἐφορείας. Αὐτὴ προσλάμβανε καὶ πλήρωνε τοὺς Μπεξίδες (ἀγροφύλακες) μέσω τῆς ἐπιτροπῆς ἀγροφυλακῆς. Αὐτὴ πλήρωνε διὰ τοῦ Μπελεντιέ τοὺς νυχοφύλακες, αὐτὴ διώριζε κηπουροὺς νεκροταφείου, καθαριστὴν. Αὐτὴ ἔκτισε τὸ ντερέ καὶ τὰ γεφύρια του. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γεφύρια μάλιστα ἔκανε ἕνα μηχανισμὸν καὶ μαζεύσαν τὸ νερό καὶ ἔταν ἀνοιγὰν οἱ πόρτες ἐφευγε τὸ νερὸ ὀρηκτικὰ καὶ καθάριζε ὁ ντερέ τὸ καλοκαίρι. Αὐτὴ ἔκτισε τὸ Σαλαχανά (σφαγεῖο), τὸν κασχανά (ἀποθήκη πετρελαίου). Αὐτὴ διόρθωνε τὰ νερά καὶ τοποθετοῦσε τὰ φανάρια στοὺς δρόμους. Αὐτὴ ἔκτισε μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσόστομου τὸ σχολεῖο, τὸ νεκροταφεῖο ὡς καὶ τὴν σκάλα στὴν θάλασσα (ἀποβάθρα).

Τέλος ὁ φόρος ἀπεφασίσθη καὶ παμφεφει διότι πάντοτε ὁ κόσμος ἔχει κατανόηση. Ὁ φόρος ἐκεῖνος σὲ δημοκρασία νοικιάσθηκε ἀπὸ τοὺς Γιωργάκη καὶ Μήτρο Καλεμεκερή καὶ τὸ Σωτήριον Ἰωαννίδη. Στὶς ἐκλογὲς αὐτὲς Πρόεδρος ἐξελέγη ὁ γιατρός Ἰωάννης Κρυσταλλίδης, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ἐφυγε γιὰ τὸ Σουδάν καὶ ἀνέλαβε ὁ γιατρός Κωνσταντῖνος Κοντυλίνος. Συμβούλους θυμᾶμαι τὸν Νικόλαο Καλλάκη, τὸν Ἰορδάνη Πετρακόγλου, τὸν Γιωργάκη Τακά, τὸν Κωνσταντῖνο Λουτζίδη, τὸν Ἀρμόδιο Στεργίου, τὸν Νικόλαο Φαρμακοποιό, τὸν Θεόδ. Φούνα, τὸν Ἀλέξ. Κάλφα καὶ τὸν Γεώργιο Μπουντούρη.

Ὅπως καταλαβαίνετε οἱ χριστιανοὶ στὴν Τουρκία ζῶσαν με ἕνα σύστημα πολὺ ἀποκεντρωτικόν. Μόνον ἀπεφασίζαν καὶ αὐτοὶ ἔκαναν τὸν ἔλεγχόν τους. Ὁ πρόεδρος καὶ οἱ σύμβουλοι ἦσαν ἄμισθοι ἀλλὰ ὁ ἔλεγχος ἦταν τόσο καθαρὸς ὥστε στὰ χρονικά τῆς Τρίγλιας δὲν ἀκούσθηκε κατ'ἀρχὴν. Αὐτὸ τὸ ξέρω καλὰ, διότι στὸ μαγαζὶ μας ἔρχονταν τακτικὰ καὶ συζητοῦσαν ὁ Βασιλάκης Γκαϊκάδης καὶ ὁ Γιωργάκης Τακάς. Ἀνθρώποι ποῦ ἤξεραν κάθε Τριγλιανὸν καὶ ἀπὸ τοῦ βαστοῦσε ἡ σκούφια του.

Λάζαρος Βελισσαρίου Καθάλα

ΠΟΙΗΣΗ ΧΡΟΝΙΚΟ

Τυφλὴ ποιητὴ πᾶρε στὸ χέρι σου τὴ λύρα καὶ τραγοῦδα. Μοῖρες χαρεῖτε. Ἐναγεννιέται ἡ Ἑλλάδα στὴν Ἰωνία. Πουλιὰ τοῦ παραδείσου θγεῖτε ἀπ' τοὺς κρυφῶνες. Πουλιὰ γλυκόλαλα, τραγουδεῖστε τραγοῦδα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἔρωτα. Πέννες, σκαρπέλα, χρώματα, χρωστηρες, φθόγγοι. Δώστε ἔλα μαζί τὸ κάλλος τῆς ἀξέχαστης χρονιάς τοῦ 19. Ἐπειτα μαῦρα σύννεφα θὰ μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο τῆς προσφυγιάς. Οἱ λύρες θὰ θαφτοῦν στ' ἀγιασμένα χώματα. Ἰκέτιδες... Προφήτη τοῦ Ἔθνους γράψε στὰ ἀσιατικὰ συμπόσια τὰ μανή, θεκέλι, φάρες. Προφήτη τοῦ Ἔθνους δεῖξε τὸν Παράκλητο νὰ καταλαγιάσουν οἱ φυγῆς τῶν μαρτύρων τῆς Ἰωνίας. Οἱ λύρες δὲν σκουριάζουν εὐκόλα στὰ χώματα τῆς Μικρασίας. Μόνο ποῦ τὰ θράβυα θὰ βγαίνουν ἐκεῖ φαντάσματα. Σιγολαλιόντας θὰ ζητᾶν κερὶ καὶ λειτουργία. Σ. ΠΑΤΡΙΚΙΑΔΗΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΤΡΙΓΛΙΑ

Θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εὐχαριστήσω τὴν οἰκογένεια Καβουνίδη γι' αὐτὴ τὴν τόσο μεγάλη προσφορά τῆς στοὺς συμπατριώτες στὸ προσκύνημα τῆς Παλιᾶς Πατρίδας. Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα ἀκούγα τὸς γονεῖς μου καὶ τοὺς συγγενεῖς μου νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν Πατρίδα τους. Καὶ νὰ λένε... Ἐ, καμηνέ, ἐκεῖ ἦταν Παράδεισος... Στὶς γιορτὲς ποῦ συγκεντρώνασαν ἔλα οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸ θράβυ στοῦ σπιτί μας, πίνοντας οὐζάκι καὶ καθισμένοι γύρω στοῦ τραπέζι, ἀκούγα νὰ λένε: — Ἄντε βρὲ Γρηγόρη, Χρυσή, ἔλα δω νὰ ποῦμε κανένα παλιὸ τραγοῦδι, νὰ θυμηθοῦμε τὰ περασμένα. Καὶ ἔλαοι μαζί τραγουδοῦσαν τὰ ἠραία ἐκεῖνα τραγοῦδια, τὴν ἀμυγδαλιά, τὸ καναρίνι κλπ. Τόσο πολὺ μου ἀρεσαν, ποῦ καθόμουν καὶ γὼ καὶ τραγουδοῦσα μαζί τους. Τσοῦγκρίζαν τὰ ποτήρια τους καὶ λέγαν ἔλαοι με ἕνα στόμα: Ἄντε καλὴ πατρίδα. Καὶ κοίταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο με κάποιο πόνυ. Θυμᾶμαι πῶς ρωτοῦσα τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ πεῖ ἂν ἦταν πιδ ἠραία ἡ πατρίδα ἀπὸ δῶ. Καὶ μοῦ ἀπαντοῦσε: — Ἄχ καμηνέ μου παιδί, ἄλλο νὰ στὸ λέω καὶ ἄλλο νὰ τὸ δεῖς μετὰ μάτια σου. Καὶ φέτος ποῦ με ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ μένα νὰ δῶ αὐτὰ τὰ μέρη, ἀμέσως σκέφθηκα πόσο πολὺ δίκιο ἔχαν νὰ θυμούνται τὴν πατρίδα τους με τὴν τὴν σταλιά.

τὸν τόπο ποῦ τόσο ἀγάπησαν καὶ ποῦ τόσο νοσταλγοῦσαν. Συγκινημένη παραμιλοῦσα ἔταν κατέβηκα ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ ἔλεγα: Ἄν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἦρθαν γυμνοί, ξεριζωμένοι, κατόρθωσαν μετὰ τὴν ἐργατικότητά τους νὰ κάνουν ἕνα τόσο ἠραῖο χωριὸ τὴν Ν. Τρίγλια καὶ τὴν Ραφήνα, ἂν ἦταν σ' αὐτὰ τὰ χρόνια στὸν τόπο τους θῆχαν κάνει θαύματα. Δὲν ξέρω ἂν ἔλαοι αἰσθάνθηκα καὶ ποῦ τόσο νοσταλγοῦσαν. Σὺν ἄλλῳ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψή ἀλλὰ τοῦ μὴ νὰ πῶ πῶς νιώθω ποῦ ὑπερήφανη γιὰ τὴν καταγωγή μου αὐτῆ. Τώρα κατὰλαβα γιὰ τὸ πατέρα μου με φώναξε σὲ κάθε τοῦ γλέντι νὰ τραγουδήσω μπροστά σ' ἔλαοι καὶ μοῦ ἔλεγε: — Σμαρῶ ἔλα, ἔλα παιδί μου νὰ μᾶς πεῖς ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδάκι ποῦ ἔμαθες στὸ Σχολεῖο σου. Καὶ τὸ ἀκούγα ἔλαοι τους με φανερὴ τὴν συγκίνηση, ὁ δὲ νουνός μου ἦταν δακρυσομένο. Τὸ τραγοῦδι ποῦ ἔλεγα εἶναι τὸ ἑξῆς: Με μάτια δακρυσομένα χωριό μου ποθητό, ἐνόσω ζῶ στὰ ξένα ἐσένα θ' ἀγαπῶ. Ἡ ἡλιος ποῦ χρυσώνει τὰ γιοῦλια τοῦ θουνου, καὶ ἡ νύχτα καμαρώνει μετὰ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Καὶ δάξουν κάθε σχόλη καινούργια φορεσιά, οἱ χωριανοὶ μας ἔλαοι καὶ πᾶν στὴν ἐκκλησιά. Ἄν τὰ θυμᾶμαι αἰώνια μετέρω μου καὶ ἔνοιωσα τὴν συγκίνηση τὴν στιγμὴ ποῦ ἀνέβαινα ἐκεῖνη τὴν ξυλίγη σκάλα ποῦ τὰ πόδια μου λῦγισαν καὶ τὰ μάτια μου ἦταν δακρυσομένα ἀπὸ δάκρυα γιὰ τὴν ἐκείνη τὴν στιγμὴ θυμώμουν τοὺς γονεῖς μου καὶ ἔλαοι ἐκεῖνοι ποῦ ἔζησαν καὶ μεγάλωσαν μετὰ σ' αὐτὸ τὸ σπιτί καὶ ποῦ δυστυχῶς δὲν ζοῦν πιά. Πέθαναν καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ξαναδοῦν

Οἱ Κουντουράδες τῆς Παλιᾶς Τρίγλιας

Τοῦ κ. Σταύρου Μαργαρίτη

Στὴν παλιὰ πατρίδα, εἶχαμε πολλοὺς ὑποδηματοποιούς, τοὺς λεγόμενους κουντουράδες. Ἦταν ὁ Γιωργῆς Δόμνας, ὁ Χριστόφορος Κατζίπαππου, ὁ Ἀριστείδης Τιτάνης, ὁ Κουντουρᾶς Σεβταλῆς, ὁ Θανάσης Τσακμάκης, ὁ Δημητρός Τσακμάκης, ὁ Ἀναστάσης Πατηκάς, ὁ Ἀρμένης Ἀλεξάνης, ἦταν καὶ ἕνας Τοῦρκος γεμεντζής. Ὁ Δόμνας εἶχε δύο γιούς κουντουράδες, τὸν Χρυσόστομο καὶ τὸν Πέτρο. Οἱ δύο πρώτοι ὁ Δόμνας καὶ ὁ Κατζίπαππου ἐργάστηκαν καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς τεχνικῆς ἦταν πιδ ἐξελιγμένοι. Κάνανε παπούτσια πολυτελείας, ἐκεῖνης τῆς ἐποχῆς. Τότε ἦταν ἡ μόδα τὰ κουμπωτὰ σκαρπίνια καὶ μπότες. Ὅσοι τὰ φοροῦσαν ἔχαν καὶ τὸ κουμπωτῆρι μαζί τους καὶ ἄλλοι πάλι ποῦ φοροῦσαν κουντουρες καὶ γεμενιά, ἔχαν μαζί τους τὸ μπροῦτζινο κόκκαλο. Αὐτοὶ ἔλαοι οἱ κουντουράδες δούλευαν πολὺ γερὰ πετσια, τὸν λεγόμενον Γαλλικὸν κισσελέ, γιὰ τὴν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ κόσμος ἂν ἔκανε ἕνα ζευγάρι κουντουρες ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ κρατήσουν δέκα χρόνια. Δὲν ἦταν ὅπως σήμερα ποῦ θέλομε κάθε ἕξη μῆνες καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Τότε ἐκεῖ, πρὸ παντός οἱ Ρετζεπέριδες (ἀγρότες), ποῦ πήγαιναν καθημερινὰ στὰ χτήμα-

τα δὲν χαλοῦσαν παπούτσια. Φοροῦσαν τσερβούλια ἀπὸ ἀγελαδινό πετσά. Ὁ Μαστροσεβταλῆς ἔκανε πολὺ γερὰς κουντουρες, ἦταν στὴν γεροσύνη ἔλαοι. Κάποτε πῆγε ἕνας δικός μας νὰ παραγγεῖλη γιὰ τὸ γιό του ἕνα ζευγάρι κουντουρες. — Καλημέρα, λέει, Μαστροσεβταλῆ. — Καλημέρα, ἀπαντᾶει ὁ πσαγγάρης. Τί συμβαίνει; — Θέλω νὰ κάνεις τὸ Σωτηρὸ ἕνα ζευγάρι παπούτσια. — Μπράβο, λέει ὁ Σεβταλῆς, καὶ παίρνει τὸ βιβλίον τοῦ μέτρου τῆ μεζούρα καὶ τὸ μολύβι, καὶ πῆγε νὰ πάρη τοῦ Σωτηροῦ τὰ μέτρα. Ἀφοῦ τοῦ πῆρε τὰ μέτρα, ἔπειτα μετράει ὁ Σεβταλῆς μετὰ τὴ μεζούρα καὶ τί νὰ δῆ: 44 νόμμο. Ἀπόρησε ὁ ἄνθρωπος. Κάνει τὸ λογαριασμὸ καὶ σκέφτεται. Κανονικὰ ἔπρεπε νὰ πάρει ὅσα γρόσια ἔπαιρνε γιὰ τοὺς μεγάλους. Καὶ λέει στὸ μπαμπᾶ τοῦ παιδιοῦ ὅτι θὰ στοιχίσουν 150 γρόσια. Ὅταν τὸ ἀκούσε ὁ Μπαμπᾶ - Δημητρός, ἀπόρησε, σὰν νὰ τοῦ κατέβηκε νταμπλᾶς καὶ λέει: — Βρὲ Σεβταλῆ μου, τόσα πολλὰ θὰ κοστίσουν τοῦ Σωτηροῦ τὰ παπούτσια; — Naί, λέει ὁ Σεβταλῆς, γιὰ τὸ Σωτηρὸ ἔχει ποδάρια μεγαλύτερα καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος τοῦ Συλλόγου Ραφήνας κ. Β. Βουδούρης μετὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Κοινότητος Παλαιᾶς Τρίγλιας, μετὰ τῶν συμπατριωτῶν κατὰ τὴν ἐκδρομὴν

'Αναστασία Φούντα

Διδασκάλισσα Τρίγλιας

Ἡ Ἀναστασία Θ. Φούντα γεννήθηκε στὴν Τρίγλια τῆς Μ. Ἀσίας. Ἦταν τὸ πέμπτο ἀπὸ τὰ ἑπτὰ παιδιά τῆς οικογενείας Θεολόγου Φούντα.

Ἀπὸ τὴν μικρὴ τῆς ἡλικία ἦταν εὐφυέστατη καὶ μετ' ἐξοχίας καλλιτέχνης. Ὁ πατέρας τῆς μεγαλοκτιματίας καὶ ἔμπορος. Στὴ νεανική του ἡλικία διεξήγε τὸ ἐμπόριο τῶν ἐλαίων στὰ Βαλκάνια, ἀλλὰ στὸ τελευταίον του ταξίδι στὴ Ρουμανία, λόγω μεγάλης τρικυμίας, τὸ ἐμπόρεμά του ὑπέστη μεγάλη καταστροφή.

Ἡ Ἀναστασία Φούντα

Φιλοπρόδοος ὅπως ἦταν καὶ ἐκτιμῶντας τὰ προσόντα τῆς κόρης του μόλις τελείωσε τὸ Παρθενγωγεῖο τῆς Τρίγλιας τὴν ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολη πρὸς συνέχιση τῶν σπουδῶν τῆς. Ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον καὶ Διδασκαλεῖο τοῦ Ζαπτείου μὲ τὸ βαθμὸν Ἀριστα, λαβούσα ἐπίσης καὶ θραβεῖο καλλιτεχνίας. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησή της ἀπὸ τὸ Ζαπτεῖο ἐξακολούθησε ὡς οἰκτρόφορος τὶς σπουδές της στὸ ἀκμήζον ἐπίσης τότε Γαλλικὸ Λύκειο τῆς Κας Ντεβὼ πρὸς τελείαν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσας. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα της καὶ ἐνῶ ἦταν κενὴ ἡ θέση τῆς διευθυντρίας τοῦ Παρθενγωγείου, κατόπιν παρακλήσεως τῆς Κοινότητος Τρίγλιας, ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὴν διεύθυνσιν μέχρι εὐρέσεως ἄλλης διευθυντρίας. Ἐργάσθηκε ὡς διευθύντρια τοῦ Παρθενγωγείου ἕως ἀποδοχῶν γιὰ ἓνα ἔτος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΗ

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐκτροπώπησε τὸν «Φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσῶν» καὶ ἐξερῶνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς εἰς τὴν αἰθουσαν τελετῶν τοῦ «Παρνασσῶ» ὁ συμπατριώτης μας κ. Γ. Χατζηαναστασίου.

ΓΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΓΣΑΚΩΝΑ

Ἡ κυρία Τσακωνέσα, ἡ μεγάλη καὶ καλὴ μὰς ἐδώρισε τὸ σπῆτι καὶ πηγαινέι τὸ παιδί. Καὶ αὐτὰ ἔσταν μεγαλώσουν θὲ νὰ τὴν εὐγνωμονοῦν, γιὰ τὴν τόση καλοσύνη καὶ τὴν πατριωσύνη.

Τὸ μεγάλο μας τὸ πάρκο, ὅπου παίζει τὸ παιδί, τὸ ἐξήλεψαν ἀκόμη καὶ οἱ μεγάλοι μας, νεκροί.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΤΟΓΙΑΗ

Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὅταν ἐξορισθήκαμε στὴν Προύσα προσλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἐκεῖ Κοινότητα ὡς διευθύντρια τῶν Εὐγενειδίων, ὅπου παρέμεινε καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξορίας μας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς δρισκώταν στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ ἀνάπαυση. Ἀπὸ ἐκεῖ φεύγει στὴ Θεσσαλονίκη πρὸς ἀνέυρεση τῶν γονέων τῆς. Μόλις ἔφθασε στὴ Θεσσαλονίκη προσλαμβάνεται στὸ Γυμνάσιον τῆς Κας Σχινῶ ὡς βοηθὸς τῆς καὶ μετὰ εἰς τὸ τότε Μακεδονικὸ Ἄσυλο, ὅποτε διο-

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ἡ κ. Μαίρη Καραβέλη, κόρη τῶν συμπατριωτῶν μας Γιάννη καὶ Στέλλας Κοκκινίδη καὶ σύζυγος τοῦ ἐπίσης μικρασιατικῆς καταγωγῆς Εὐαγγέλου Καραβέλη, ἔφερε στὸν κόσμο τὸ δεύτερο παιδί τους ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, στὸ Ἀρλίγκτον τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένοι.

Ἡ κ. Ἐλένη Δ. Βαφειάδη, θυγατέρα τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Νικ. Μπόλκα, ἐγέννησε ἀγοράκι.

Ὁ Σύλλογος τοὺς εὐχεται νὰ τοὺς ζήσει.

Ν. ΤΡΙΓΛΙΑ

Ἡ κ. Στέλλα Λαχανοῦδη γέννησε ἀγόρι.

Ἡ κ. Κωνσταντίνα Μήτσου γέννησε κορίτσι.

Παναγ. Μήτσου κορίτσι.

Χρ. Κυργιάνογλου κορίτσι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

ΡΑΦΗΝΑ

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παναγιώτου Σκλιὰ βάπτισαν τὸ κοριτσάκι τους δώσαντες τὸ ὄνομα Βασιλική.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ὁ κ. Σταύρος Κοτζαστρατῆς καὶ ἡ δ. Χιόνια Μαυροπούλου ἀρραβωνιάσθηκαν.

Ὁ κ. Νούλης Καραζαφεῖρης καὶ ἡ δ. Σούλα Μαργαρίτου ἀρραβωνιάσθηκαν.

Ὁ κ. Χρυσόστομος Δ. Καπάνδριας καὶ ἡ δ. Χρυσούλα Δ. Κουλούρη ἀρραβωνιάσθηκαν.

ΓΑΜΟΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΚΚΑΛΑΣ
ΜΑΡΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ
ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν

Ν. ΤΡΙΓΛΙΑ

Θεόδ. Κλειδαρᾶς — Ἐλένη Σολομίδη.

Ἄθαν. Καγιόπουλος — Γεωργία Κρητικὸν.

Ἄθαν. Σαλιάρης — Εὐγενία Λιάκου.

ΡΑΦΗΝΑ

Ὁ κ. Σπύρος Λουκέρης καὶ ἡ δ. Ἀργυρῶ Ἀραπάκη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀχειροποιήτου, παρουσία πολλῶν συμπατριωτῶν μας, ἐτελέσθη τὴν 26-11-78 τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς ἐκλεκτῆς συμπατριώτισσας μας Χαρικλείας Α. Στεργίου.

ΚΗΔΕΙΕΣ

ΡΑΦΗΝΑ

1) Εὐφροσύνη Ι. Μεχτάρη, ἐτῶν 80.

2) Ἀθανασία Ι. Μπούρδου, ἐτῶν 65.

3) Βασιλική Σ. Κασοῦρη, ἐτῶν 78.

4) Ἀντωνῆς Ντουβαρτσάκης, ἐτῶν 90.

Ν. ΤΡΙΓΛΙΑ

5) Σταύρος Προκόπουλος.

Ἡ Ἀγαθὴ Ἀναστασία ἐτῶν 80.

— Ὁ Λουλούδης Ἀντών. ἐτῶν 75.

— Ὁ Καραβέλος Γεώργιος ἐτῶν 60.

— Ἡ Γερόγλου Ἀγγελική, ἐτῶν 95.

— Λαζάρου Σουσάνη.

— Καμπὰ Ἀναστασία, ἐτῶν 82.

— Τσιφικλή Μαρία, ἐτῶν 95.

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα τῆς Ν. Τρίγλιας, ἡ ὁποία κατὰ τὴν φετεινὴ περίοδο πρωτοστατεῖ στὸ Πρωτάθλημα Χαλκιδικῆς

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Εἶμαι πολλὴ ἡλικιωμένη γι' αὐτὸ δὲν μοὶ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσω αὐτὸ τὸ ταξίδι στὸ ἀγαπημένο μου χωριό, τὴν Παλιὰ Τρίγλια. Εὐχαριστῶ ὅμως τὰ τέκνα τοῦ Καθουνίδη ποὺ μὲ τὴν τόσο εὐγενική προσφορά τους μπόρεσαν καὶ πῆγαν τὰ παιδιά μας. Ἡ χαρὰ μου ἦταν πολλὴ μεγάλη, ὅταν ἡ κόρη μου μού ἔφερε ἀπὸ τὸ χωριό μου πέτρες ἀπὸ τὴ θάλασσα, πεταλίδες, καθούρια (τσαγανούς) καὶ ἐλιές.

Οἱ ὠραῖες ἐντυπώσεις γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου χωριὸ μὲ γέμισαν θλίψη καὶ χαρὰ μαζί ποὺ δὲν μπόρεσα, λόγω ἡλικίας, νὰ τίς χαρῶ ἀπὸ κοντά.

Ἀντωνία Κ. Σπανδωνῆ
Νέα Τρίγλια

Δωρεὰ

Ἡ κ. Ἄννα Μαντοπούλου εἰς μνήμην τῆς μητρός της Χαρίκλειας Στεργίου, προσέφερε εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ Συλλόγου μας 1.000 δραχμῆς.

ΕΠΕΤΥΧΕ

Ὁ Κων. Βαλσάμης πέτυχε στὸ Μαθηματικὸ τοῦ πανεπιστημίου.

ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΕ

Ἡ Ἀφρούλα Κασιάδη ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴν παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία.

Ὁ ἐκλεκτὸς συμπατριώτης μας κ. Ἀναστ. Νικ. Χατζηπαππου, ὠρκίσθη καὶ ἔλαβε ἐπαξίως τὸ πτυχίον τοῦ Τεχνολόγου - Μηχανολόγου Μηχανικοῦ. Ὁ Σύλλογος Τρίγλιανῶν τοῦ εὐχεται θερμὰ συγχαρητήρια καὶ καλὴ σταδιοδρομία

Τρίγλιανοὶ
διαβάζετε τὰ
«ΤΡΙΓΛΙΑΝΑ
ΝΕΑ»
εἶναι ἡ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΣΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ

Θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1922

Γεννήθηκε στὴν Τρίγλια στὰ 1867. Ἦταν ὁ πρῶτος γιὸς τοῦ ναυπηγοῦ Νικόλα Καλαφάτη καὶ τῆς δευτέρας γυναίκας του Καλλιόπης, δασκάλας, τὸ γένος Λεμονῆ. Ὁ δεύτερος γιὸς του ἦταν ὁ Χρυσόστομος πρῶτα μητροπολίτης Δράμας καὶ κατόπι ὁ τραγικὸς τελευταῖος χριστιανὸς μητροπολίτης Σμύρνης.

Ὁ Εὐγένιος τέλειωσε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο τῆς Τρίγλιας καὶ ἐπειδὴ ἔδειξε κλίση γιὰ μάθησιν ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολη στὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή. Ἐκεῖ

Μετὰ τὴ μεταπολίτευση στὰ 1920 ἀκολούθησε καὶ ἄλλη παύση ἀπὸ τὴ θέση του. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ὄχι πιά ἀπὸ τὴν τουρκικὴ διοίκηση ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἑλληνική. Τὸ καθεστὼς τῆς Ἀθήνας εἶχε τόσο σίγουρη τὴν νίκη στὴ Μ. Ἀσία ποὺ νόμισε ὅτι δὲν τοῦ χρειαζόταν πιά οἱ καὶ μακάμης ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ διόρισε δικούς της ἑπαρχούς.

Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή ποὺ ἀκολούθησε ἔβαλε τέρμα καὶ στὶς περιπέτειες τοῦ Εὐγένιου καὶ στὰ ὄνειρα τοῦ καθεστώτος. Στὶς τραγικὲς ἐκείνες

διδάχθηκε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα τοῦ Γυμνασίου. Ἀκόμα ἔμαθε καλὰ τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Ἡ γυμνασιακὴ μόρφωσις καὶ ἡ ἀπταισθη κατοχὴ τῆς τουρκικῆς, τὸν βοήθησαν νὰ διορισθεῖ ἀρχικὰ δημόσιος ταμίας στὸ Μόλυβο τῆς Μυτιλήνης (τὴν ἀρχαία Μύθημα) ποὺ τότε ἦταν ἀκόμα τουρκικὴ. Στὴ Μητρόπολη τῆς Μυτιλήνης εἶχε διορισθεῖ καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός του, ὁ Χρυσόστομος, σὰν ἀρχιδιάκονος τοῦ Μητροπολίτη Κωνσταντίνου τοῦ κατοπινοῦ πατριάρχου.

Μέρες ἔμεινε κοντὰ στὸ μικρότερο ἀδελφὸ του στὴ μητρόπολη Σμύρνης θέλοντας νὰ τὸν προστατέψει ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν. Ἦταν ὁ τελευταῖος ποὺ πῆρε γραφτὸ μῆνυμα ἀπὸ τὸν μελλοθάνατο ἀδελφὸ. Τοῦ ἔγραψε: «Ἀγαπητὲ ἀδελφέ, μὰς κράτησαν ἐμὲ ὡς πρόεδρον τῆς Μικρασιατικῆς Ἀμύνης, τοὺς ἄλλους ὡς μέλη. Μὴν ἀνησυχεῖτε».

Ἡ ἀνοδος τοῦ Μυτιλήνης Κωνσταντίνου στὸν πατριαρχικὸ θρόνον ἔφερε καὶ τὸν Χρυσόστομο στὴν Πρωτοσυγγελλία τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ ὁ πρωτοσύγγελος πέτυχε νὰ διορισθεῖ ὁ ἀδελφός του καὶ μακάμης (ἐπαρχος) στὴν Ἀρκερούπολη (Πκιουμισχανέ) τοῦ Πόντου. Ἐκεῖ ὁ Εὐγένιος παντρεύθηκε τὴν κόρη τοῦ ἔμπορου καὶ ὑποπρόξενου τῆς Αὐστρου-οὐγγαρίας Δ. Κασφίχη. Ὅμως μὰ συκοφαντικὴ ἀναφορά στὴ σουλτανικὴ ἀστυνομία κάποιου μωμαμεθανοῦ τσαγγάρη ἐτι καὶ μακάμης τοῦ τόπου πάτησε μὲ τὸ πόδι του μὰ σελίδα τοῦ Κοράνιου ποὺ ὁ ἴδιος ἔβαλε γιὰτὶ δὲν ἤξερε νὰ διαβάσει, ὅταν τοῦ ἔπαρνε τὰ μέτρα, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ χάσει τὴ θέση του καὶ νὰ γίνε συνταξιούχος πρὶν τὴν ὥρα. Καὶ ὁ Εὐγένιος ἀποσύρθηκε στὴ γεννέτειρά του μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Τί λόγος! νὰ μὴν ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἦταν ἀκόμα καὶ ὁ προτελευταῖος Ἑλληνας ποὺ εἶδε ζωντανὸ ἀκόμα τὸν Χρυσόστομο. Ὁ τελευταῖος ἦταν ὁ ἀκόλουθός του ὁ Θωμᾶς.

Ἡ ἀγωνία τοῦ πολυαγαπημένου ἀδελφοῦ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσει τὰ πῶς στοιχειώδη μέτρα νὰ προφυλαχθεῖ σὲ τέτοιες φοβερὲς στιγμῆς. Βγήκε ἀπὸ τὸ σίγουρο καταφύγιον τῆς Μητροπόλεως καὶ πῆγε σὺς διπλανές μὲ τὴν Μητρόπολη «Μεγάλης τραβέρνας» μὲ τὴν ἐλπίδα ἐτι ἴσως ἓνα ποτὸ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ σταματήσει τὴν ἀνησυχία του. Μεγάλου λάθος. Ἐνας Τούρκος ταβερνιάρης τὸν γνώρισε. Εἰδοποίησε τὴν τουρκικὴ ἀστυνομία καὶ τὸν ἔπιασαν. Τὸν ἐκλείσαν στὰ κρατητήρια μαζί μὲ ἄλλους πιασιμένους Ἑλληνας. Τὸν ὑποχρέωσαν, ἀποκλειστικὰ αὐτὸν μονάχα, νὰ καθαρῖζε τὸν θάλαμον. Κι ὅποιος ἔκανε σὲ κρατητήρια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καταλαβαίνει πολὺ καλὰ τί σημαίνει νὰ φροντίζεις τὴν καθαριότητα τοῦ θαλάμου.

Ἡ κατηγορία ἦταν καὶ γι' αὐτὸν ἐτι ἦταν μέλος τῆς «Μικρασιατικῆς Ἀμύνας». Καὶ μὲ μὴ τέτοια κατηγορία κανεὶς δὲν γλύτωνε τὴν καταδίκη. Τὸ Δικαστήριον τῆς Ἀνεξαρτησίας ὅπως ἔλεγαν οἱ Τούρκοι τὰ Στρατοδικεῖα, τὸν καταδίκασε καὶ αὐτὸν σὲ θάνατο. Λένε ἐτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἔγινε στὸ Νυμφατὸ μὲ κρεμάλα. Ἀλήθεια ἡ διάδοσις κανένας δὲν ἔφερε ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶδαν.

Αὐτὴ ἦταν μὲ λίγες ἀδρὲς γραμμῆς ἡ ζωὴ καὶ τὸ τραγικὸ τέλος της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Χρυσόστομου, τοῦ Εὐγένιου Καλαφάτη. ΙΟΡΑ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Ἡ κατηγορία ἦταν καὶ γι' αὐτὸν ἐτι ἦταν μέλος τῆς «Μικρασιατικῆς Ἀμύνας». Καὶ μὲ μὴ τέτοια κατηγορία κανεὶς δὲν γλύτωνε τὴν καταδίκη. Τὸ Δικαστήριον τῆς Ἀνεξαρτησίας ὅπως ἔλεγαν οἱ Τούρκοι τὰ Στρατοδικεῖα, τὸν καταδίκασε καὶ αὐτὸν σὲ θάνατο. Λένε ἐτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἔγινε στὸ Νυμφατὸ μὲ κρεμάλα. Ἀλήθεια ἡ διάδοσις κανένας δὲν ἔφερε ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν εἶδαν.

Από την κίνηση της Ν. Τρίγλιας

Τρίγλια και ιστορία

Φίλε κ. Συντάκτη,

Στη Νέα Τρίγλια ιδρύθηκε πρόσφατα Παράρτημα της Ανθρωπολογικής Έταιρείας Ελλάδας, σκοπός του οποίου είναι αφ' ενός η επιστημονική αξιοποίηση των αποκαλυφθέντων απολιθωμένων ζώων (κυρίως δστών) στις νεροφαγίες της περιοχής μας «Πλατάνια», αφ' ετέρου δέ η προβολή της Κοινότητάς μας σε παγκόσμιο επίπεδο.

Πολύ σύντομα θα γίνουν έργα που θα περιφρουρήσουν την ασφάλεια του χώρου των ευρημάτων και Μουσείο στο οποίο θα τοποθετούνται όλα τα ευρήματα. Παράλληλα το Παράρτημα θα δημιουργήσει πνευματική κίνηση για να ανυψωθεί ακόμη περισσότερο η μορφωτική στάθμη.

Για να πετύχουμε τους σκοπούς μας χρειαζόμαστε την ήθικη και υλική βοήθεια όλων εκείνων που αγαπούν τη Ν. Τρίγλια και ενδιαφέρονται για την πρόδσή της.

Σεις μπορείτε να μας δώσετε ήθικη βοήθεια με τις δημοσιεύσεις και την προβολή των σκοπών μας, των προσπαθειών μας και των επιτευγμάτων μας από τις στήλες σας. Εξήμαστε βέβαιοι ότι θα την έχουμε.

Με βάση αυτό μας το έγγραφο, περιμένουμε από σας το πρώτο σας σχόλιο και την παρακίνηση να πλαισιώσουν το Παράρτημα όσοι Τριγλιανοί μπορούν να βοηθήσουν.

Για κάθε πληροφορία, είμαστε στη διάθεσή σας.

Φιλικά
Ο Πρόεδρος της Π.Δ.Ε.
Ι. Κ. Δελήμπασης

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Στην αίθουσα διαλέξεων του Πνευματικού Κέντρου Ν. Τρίγλιας το Σάββατο 7-10-78 έγιναν τα εγκαίνια του παραρτήματος της Ανθρωπολογικής Έταιρείας Ελλάδος.

Την τελετή των εγκαίνιων τίμησαν με την παρουσία τους οι βουλευτές του νομού κ. Τσολπάκης, δ κ. και ή κ. Στάμου, δ κ. Ξανθόπουλος, οι τοπικές Αρχές και πλήθος κόσμου.

Η Ίδρυση του παραρτήματος της Ανθρωπολογικής Έταιρείας στη Νέα Τρίγλια, έγινε μετά από ενέργειες του διακεκριμένου επιστήμονα κ. Αρη Πουλιανού ως προέδρου αυτής, και από την προσωρινή διοικούσα επιτροπή, η οποία αποτελείται από τον διευθυντή του Δημ. Σχολείου κ. Δελήμπαση, τον κ. Γ. Παπαδόπουλο και την καθηγήτρια κ. Τσάκκαρη—Ζερβογιάννη.

Η τελετή άρχισε με προσφώνηση του προέδρου του παραρτήματος κ. Δελήμπαση, ο οποίος ευχαρίστησε όλους τους παρευρισκόμενους που τίμησαν με την παρουσία τους τα εγκαίνια. Μετά έδωσε το λόγο στον διακεκριμένο επιστήμονα και καθηγητή της Ανθρωπολογίας κ. Αρη Πουλιανό, ο οποίος είναι γνωστός για την εξερεύνηση του σπηλαίου των Πετραλώνων.

Στην ομιλία του και με ολίγες παρουσιάσε τον Αρχανθρώπο, και τα ευρήματα του σπηλαίου των Πετραλώνων, γύρω από τα οποία εξελίχθηκε το θέμα της συζητήσεώς του.

Μίλησε για τα ανθρωπολογικά ευρήματα της περιοχής Ν. Τρίγλιας που βρίσκονται βορειοδυτικά και σε απόσταση 5 χιλιομέτρων (περιοχή Πλατάνια) από τη Νέα Τρίγλια, συγκεκριμένα δέ για το ιππάριο που βρέθηκε και το οποίο ονόμασε «Ιππάριο το τριγλιανό». Οι κάτοικοι, τόνισε έχουν υποχρέωση να διαφυλάξουν και να ειδοποιούν το άρμόδιο συνεργείο αν τυχόν βρισκουν διάφορα ανθρωπολογικά ευρήματα, και να μην τα παραδίδουν σε ξένους, αλλά να τα αφήνουν στη θέση τους. Στην περιοχή αυτή εξήσε ο Αρχαν-

θρώπος χάριν κλίματος και τροφής.

Μετά την τελετή ο πρόεδρος του παραρτήματος κ. Δελήμπασης δήλωσε προς τα «Τριγλιανά Νέα» τα ακόλουθα:

«Ξεκινάμε με όρεξη για να ανεβάσουμε το πνευματικό επίπεδο της Τρίγλιας και να της δώσουμε παγκόσμια ακτινοβολία».

Ο κ. Πουλιανός μας έδωσε απολιθωμένα για τα «Τριγλιανά Νέα» μια φωτογραφία από τα ευρήματα της Νέας Τρίγλιας. Στη φωτογραφία εικονίζονται δόντια από το ιππάριο το τριγλιανό διαθωμ. «Ipparion gnomoue Trillsanse»

Φίλε μου,
Πρώτα απ' όλα θέλω να σου ζητήσω συγγώμη γιατί σ' ένοχλώ και μετά να σε παρακαλέσω να θεωρήσεις πως ΠΟΤΕ δεν πήρες το γράμμα μου αυτό, αν νομίζεις ότι η επιλογή μου στο πρόσωπό σου η ή ενέργειά μου είναι σφάλμα.

Μετά από την προαγωγή μου διάλεξα την Ν. Τρίγλια για νέα μου υπηρεσιακή θέση, γιατί με το χωριό αυτό έχω δεσμούς και γιατί απ' εδώ ξεκίνησα τη ζωή μου. Θέλω, λοιπόν, να δώσω στους συγχωριανούς μου — έτσι σ' ως θεωρώ — ένα μέρος του εαυτού μου και της πείρας μου.

Ένας από τους στόχους μου είναι η δημιουργία «Μαθητικής Δανειστικής Βιβλιοθήκης» στο Σχολείο, γιατί πιστεύω πως ο δανεισμός του βιβλίου θ' ανεβάσει την πνευματική στάθμη των μαθητών μας, θα καλλιεργήσει τη φαντασία, θα δημιουργήσει έξεις και γενικότερα θα αναζωογονήσει το πνευματικό δυναμικό του βασικού εκπαιδευτικού ιδρύματος εδώ.

Επειδή αυτή η πρωτοβουλία χρειάζεται μια κάποια σοβαρή δαπάνη και επειδή το Σχολικό Ταμείο δεν μπορεί να τ' αγοράσει, σκέφτηκα να δω 10—15 προοδευτικούς, δημοκρατικούς και εύπορους συγχωριανούς και να ζητήσω απ' αυτούς οικονομική βοήθεια.

Επειδή σ' αν έταν τέτοιο θεωρώ και σ' αν, σου κάνω αυτή τη θερμή παράκληση και του ζητάω να με βοηθήσεις να φτιάξουμε μαζί κάτι για το οποίο κι εγώ κι εσύ στο μέλλον θα αισθανόμαστε περήφανοι και θα είχατε ευχαριστήσιμους.

Όποιοδήποτε ποσό θεωρείς εσύ ότι θέλεις και μπορεί να δώσεις, θα το δώσεις προσωπικά σε μένα, με τον όρο, όμως, πως η ενέργειά σου θα κοινολογηθεί, γιατί θέλω τέτοιες πράξεις να αποτελέσουν «παράδειγμα προς μίμηση» και δώματα αναλλοίωτα στις ψυχούλες των μαθητών μας, αυτών που αύριο θα πάρουν τη δική σου και τη δική μου θέση στην κοινωνία.

Αφού και πάλι σου ζητήσω συγγνώμη, σε χαιρετώ με πολύ φιλικά αισθήματα κι αγάπη.
Ο Δ) ντής του Σχολείου
Ι. Κ. Δελήμπασης

Π ρ ό ς
Τους φίλους γονείς και κηδεμόνες

κ. κ. Ασλάνογλου Ευστράτιο, Βαμβακά Βασίλειο, Βαμβακά Εύαγγελο, Βαμβακά Χρυσό Δημήτρ., Γιατζιτζόγλου Έλευθερία, Γλαράκη Γρηγόριο, Γιατζιτζόγλου Ίορδάνη, Γλαράκη Άντωνίο, Δαλικραινίδη Δημήτριο, Εύγενίου Δημήτριο, Κοτσαφτίκη Γεώργιο, Καραγιάννη Διονύσιο, Κακούλη Δημήτριο, Κυπριώτη Βασίλειο, Κυπριώτη Άναστάσιο, Καλπάκη Νικόλαο, Λίθανο Δημήτριο, Μαστρογιάννη Δημήτριο, Μισοκοίλη Κων/νο, Μπαμπαραούξη Νικόλαο, Παπαδόπουλο Γεώργιο, Πασαλή Νικόλαο, Ραχμανίδη Νικόλαο, Συροπλή Γεώργιο, Σγουρη Δημήτριο, Σαλιάρη Νικόλαο, Σπαν-

δωνη Άντωνιο, Τουμανίδη Θεόφιλο, Τσιτουρά Γεώργιο, Τσίνογλου Θεόδωρο, και Σύλλογο Τριγλιανών, Παράρτημα Ν. Τρίγλιας.

Ε ν τ α σ θ α

ΚΟΙΝ.: Κον Έπιθεωρητήν Δ. Ε. Πολυγύρου
Π ο λ υ γ υ ρ ο ν
Φίλοι μου,

Στις 18 Μαρτίου 1978 έστειλα ένα γράμμα σ' έναν αριθμό γονέων και τους ζητούσα να με βοηθήσουν οικονομικά για να δημιουργήσω «Μαθητική Δανειστική Βιβλιοθήκη»

Σεις ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μου και σ' ως ευχαριστώ πολύ. Μου δώσατε κουράγιο και ανοίξατε την δρεξή μου για πρόσθετη δουλειά και δραματισμούς. Θα σ' ως είμαι ευγνώμων.

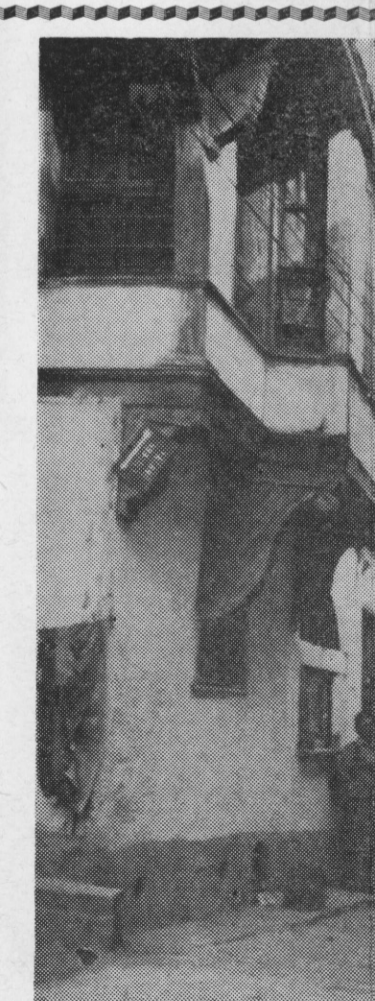
Σήμερα έχω χρέος να σ' ως παραδώσω λογαριασμό των χρημάτων σας. Δέν γράφω αναλυτικά τί ποσά πρόσφερε ο καθένας ξεχωριστά, για να μη προσκρούσω στη μετροφοροσύνη σας. Πρέπει ακόμα να σ' ως πω ότι πέραν των 28.500 δραχμών που εισπράχτηκαν, τρεις από σ' ως αντι χρημάτων πρόσφεραν έγκυκλοπαιδείες αξίας 10.000, 7.000 και 6.000 δραχμών αντίστοιχως.

Με τις 28.500 δραχμές αγοράστηκαν 108 παιδικά λογοτεχνικά βιβλία, 2 έγκυκλοπαιδείες, 2 βιβλιοθήκες, 2 έποπτικά μέσα διδασκαλίας, Γραφική ύλη και χαρτί πολυγράφου για εργασίες των παιδιών σας αξίας 28.250 δραχμών. Το υπόλοιπο των 250 δραχμών θα χρησιμοποιηθεί για την προμήθεια εντύπων τετραδίων σε 4 άπορους μαθητές του Σχολείου.

Οι αποδείξεις εισπράξεως και οι αποδείξεις πληρωμών με την ειδική κατάσταση εσόδων—εξόδων βρίσκονται στο Σχολείο, σε ξεχωριστό φάκελο και είναι στη διάθεση του καθενός από σ' ως που έχετε και ΔΙΚΑΙΩΜΑ και ΚΑΘΗΚΟΝ να τις ελέγξετε. Όλες τις ώρες λειτουργίας του Σχολείου μπορείτε να ρθειτε, να μ' ως δείτε και να σ' ως δούμε.

Και πάλι σ' ως εκφράζω τις θερμές μου ευχαριστίες για την δόλφουη ανταπόκρισή σας. Η προσφορά σας είναι για όλους τους δασκάλους του Σχολείου αυτό και μια πράξη που επευξάνει τις υποχρεώσεις μας για δική μας προσφορά. Την παρέχουμε και με τις δόλφουα.

Με αισθήματα αγάπης και εκτιμήσεως
Ο Δ) ντής του Σχολείου
Ίωάν. Κ. Δελήμπασης

Άποψη Παλ. Τρίγλιας

Το όρατο ταξίδι που έγινε στην Παλιά Τρίγλια, Μουδανιά, Προσσα κλπ. από τους Τριγλιανούς φέτος το Σεπτέμβριο, και για το οποίο αξίζει κάθε έπαινος και πολλά εύγε στους έμπνευστάς του και οργανωτάς του, η θαυμάσια περιγραφή του ταξιδιού από την εφημερίδα μας «Τριγλιανά Νέα», αλλά πρό πάντων οι ζωντανές περιγραφές, από αυτούς που πήραν μέρος στην εκδρομή, συγγενείς και φίλους, ξαναζωντανέψαν παλιές αναμνήσεις και διηγήσεις και μ' ως ξανάφεραν πάλι στη μνήμη, τις χαμένες πατρίδες. Μιά τέτοια διήγηση έχω και πολύ παλιά αλλά πολύ ζωντανή θυμήθηκα σήμερα και θέλω να γίνει γνωστή γιατί άμφιβάλλω αν ακόμη και λίγοι από τους παλαιούς τη γνωρίζουν.

Είναι η ιστορία των Μοναστηριών της Τρίγλιας. Όλοι ξέρουν ότι η Τρίγλια βρίσκεται στο νομό Προύσης και συγκεκριμένα άνήκει στην έπαρχία Βιθυνία. Η έπαρχία αυτή και συγκεκριμένα η περιοχή Σίσση κατά τους Τριγλιανούς, ή Θίσση έως άναφέρεται στα έκκλησιαστικά, θρησκευτικά και ιστορικά βιβλία ήταν μία περιοχή καθαρά Βασιλική. Άνήκε δηλαδή στους αυτοκράτορες του Βυζαντίου και ήταν ή περιοχή στην οποία οι αυτοκρατορικές οικογένειες του Βυζαντίου έχτιζαν τα δικά τους μοναστήρια, με τη δική τους αυτοκρατορική αρχιτεκτονική. Ότι δηλαδή συμβαίνει με το Μυστρά στην Πελοπόννησο. Μυστράς λοιπόν στην Ελλάδα, Θίσση (Σίσση) στη Βιθυνία με την ίδια αρχιτεκτονική. Σε

Κοινοτικές εκλογές

Κατά τις γενοόμενες δημοτικές και κοινοτικές εκλογές της 15ης Οκτωβρίου 1978, στις νέες μας πατρίδες Νέα Τρίγλια και Ραφήνα εξέλεγχαν οι παρακάτω:

ΝΕΑ ΤΡΙΓΛΙΑ: Πρόεδρος ο κ. Νικ. Μπαμπαραούσης, σύμβουλοι οι κ. κ. Δημ. Μήτσου, Άθων. Δελημανώλης, Παναγ. Μπούριμπος, Άν. Βασίλογλου Χρ. Δάνος, Δημ. Μαστρογιάννης, Δημ. Κακούλης, Άπ. Κυριαζής.

ΡΑΦΗΝΑ: Πρόεδρος ο κ. Άντ. Κουζάς, σύμβουλοι οι κ.κ. Άντ. Μυτιληναίος, Σωτ. Κανσός, Άλ. Παλατζής, Γεώργ. Φράγκος, Γεώρ. Σαρλάτος, Γρ. Ριζόπουλος, Σωκρ. Πικουλιδης, Εισοδία Λέου.

Στους παραπάνω εκλεγέντες, ο Σύλλογος Τριγλιανών άπευθύνει θερμά συγχαρητήρια και τους εύχεται ύγεια, μακροχρόνια εργασία και άποδοση εργασίας για το καλό των νέων μας πατριδων.

Του Θανάση Πιστικίδη
Κανένα άλλο μοναστήρι ούτε στον Άθω, ούτε στα Μετέωρα, ούτε πουθενά άλλου θά συναντήσουμε την αυτοκρατορική αυτή αρχιτεκτονική των μοναστηριών. Θα σκεφθίτε βέβαια ότι τα μοναστήρια της Τρίγλιας είναι καταστραμένα και έπομένως πως βρήκαμε την αρχιτεκτονική. Γι' αυτό στην άρχή έγραφα για διήγηση.

Στη Φιλαδέλφεια των Η.Π.Α. στην Έλληνική εκκλησία της παροικίας, είναι εφημέριος, γόνος Τριγλιανής οικογενείας, ο αιδεσιμώτατος Δημ. Κατηρήλης. Ο Κατηρήλης σπούδασε Θεολογία και Αρχιτεκτονική, ειδικευθείς στη Βυζαντινή Αρχαιολογία. Το 1966—67 πήγε με άδεια της Αρχιεπισκοπής Άμερικης στην Τρίγλια και εκεί σ' αν Άμερικανός αρχαιολόγος μελετήσει τα έρειπια των μοναστηριών, έκαμε άνασκαφές, φωτογράφησε ότι υπήρχε θρύθο και συγκέντρωσε πολλά στοιχεία.

Έκαμε επίσης πολλά ταξίδια και μελέτησε τις βιβλιοθήκες της Θεολογικής Σχολής Χάλκης, του Άγίου Όρους και των Μετεώρων όπου βρήκε άφθονο υλικό, στοιχεία άτράνταχα και έγραψε ένα περίφημο βιβλίο με τα ιστορικά αυτά ντοκουμέντα περί των Μοναστηριών της Τρίγλιας. Έκει έμόνασαν εξόριστες αυτοκράτειρες, πριγκίπισσες, ζωστές και όλο το παλατιανό συνούλευμα. Όλες οι «έν πολυλαίς άμαρτίες» περιπεσούσες, ή σε δυσμένεια, έκει εύρισκαν καταφύγιο. Στα μοναστήρια των Πατέρων, του Σωτήρος στη μνή Χεινολάκω και σ' ένα σωρό άλλα μοναστήρια που βρίσκονται από τότε έρειπωμένα, από

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

Γεροντάκια και σπουργίτια

Του κ. Χρήστου Ευδοκίμου

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ Χριστουγέννων, πρωί ακόμη, δυο γεροντάκια σουλατσάρηζαν πάνω στις ύγρες πλάκες της πλατείας μέσα στην όμιγλη και την ύγρασία. Έτσι συνηθίζουν να θγαίνουν πάντα πρωί απ' τα σπίατα τους γιατί τους είδα κι άλλες φορές, πάντα μαζί, ήταν, φαίνονται, άχωριστοί φίλοι. Τι να κάνουν στο σπίτι; Το πιθανότερο είναι να γίνονται θάρος έκει μέσα. Άκόμα και τα παιδιά έπαψαν σήμερα να δίνουν σημασία στα παραμύθια του παππού και της γιαγιάς. Το «μιά φορά κι έταν καιρό» δέν τ' άσπινει. Τά σύγχρονα τους ενδιαφέρουν. Οι διαστημάνθρωποι, οι μάχες, οι φανταστικές περιπέτειες υπερανθρώπων και τ' άπαρμόια, που τους προσφέρουν σε μεγάλη άφθονία ή τηλεόραση και τ' άναρίθμητα πολύχρωμα βιβλιάρια των περιπτέρων.

Πολύ θ' ήθελαν, τ' ά δυο γεροντάκια, να καθήσουν λίγο σε κανένα παγκάκι. Βάζουν δοκιμαστικά το δάχτυλο, αλλά όχι, το πρωινό αγιάζι δέν έννοει να στεγνώσει. Έτσι συνεχίζουν να σέρνουν τα τρεμάμενα πόδια άκουμπώντας στα ραβδιά τους. Συγοκουθενιάζουν και κάπου—κάπου άναστενάζουν. Αναπολούν, σίγουρα, τις μέρες του καλοκαιριού, που πιάνανε τ' άπαγκάκια της πλατείας και καθόντουσαν στην άράδα όλο εκείνοι οι άπόμαχοι της ζωής και της βιοπάλης, που ή πενιχρή σύνταξη τους δέν τους επέτρεπε την πολυτέλεια ένώ άναψυκτικού τότε και ένώς θερμαντικού ποτού τώρα σε κάποιο κεντράκι ή καφεϊνεϊο. Όρες άτέλειωτες περνούσαν έκει σιγοκουθενιάζοντας ένώ ή άκρη του μπαστουνιού χάραιζε άόρατα σχέδια πάνω στις πλάκες. Χαρά Θεοδ ήταν τότε.

Άπό πάνω οι πράσινες φυλλωσιές που άνατρίχιαζαν στο χάδι του άγέρα, οι ζωρές φλυαρίες των σπουργιωτιών, τ' ά παιγνιδίσματα των ήλαχτιδων. Κάτω τ' ά ζωηρά παιδάκια να φέρνουν

τις διάφορες επιδρομές των Τούρκων, μεταξύ Τρίγλιας και Σιγής. Η Θεοδώρα, Η Ζωή, ή Εύδοκία και ή Κασσιανή ακόμη κατέληξαν έκει ή ξεκίνησαν από έκει. Επίσης βρήκε πολλά όνόματα Άγίων, Όσίων και Μαρτύρων που έζησαν στα μοναστήρια αυτά. Θα παρακαλούσα μέσφ της εφημερίδας σας, αν βέβαια φθάνει στα χέρια του, τον αιδεσιμώτατο Δημ. Κατηρήλη να μ' ως γράψει κάτι από αυτές του τις έρευνες και από το βιβλίο που έγραψε. Επίσης θά παρακαλούσα τους συγγενείς του στην Άθήνα, που έχουν κατάστημα όπτικων στη Σοφά Όρφανίδου με τ' όνομα Χάρης Τριγλιανός να του στείλουν την εφημερίδα μας με την παράκληση να μ' ως γράψει κάτι για τ' ά «Τριγλιανά Νέα», για τ' άραίο αυτό θέμα και για τ' ά σπουδαία έργασία του. Επίσης άς με συγχωρέσει και μένα αν κάπου ξεφεύγω από τ' ά διήγησή του.

Κάτι ακόμα που μου διηγήθηκε ήταν ότι μέσα στο μεγάλο περίβολο του Έλληνικού Ναού του Άγίου Γεωργίου Φιλαδέλφειας κατά παράκληση του πατέρα του έκτισε μικρό Ναδριο το οποίο όνόμασε Παντοδασίλια σε εις άνάμνηση της Παντοδασίλιας της Παλαιάς Τρίγλιας. Ο Κατηρήλης αν και γεννήθηκε στην Άμερική όμιλούσε απάιστως τ' ά Έλληνικά και αυτό δπως έλεπε, τ' ά δφειλε στον πατριωτισμό του πατέρα του που ποτέ μέσφ στο σπίτι δέν επέτρεπε να μιλούν άλλη γλώσσα από τ' ά Έλληνικά. Εύχομαι τ' ά φύλλο αυτό με τ' ά δημοσίευσμά μου να φθάσει στα χέρια του αιδεσιμώτατου Δημ. Κατηρήλη για να μ' ως γράψει και διαφωτίσει πάνω στις προσωπικές του έμπειρίες.

γύρους με τ' ά ποδηλατάκια τους, ένα όργιο ζωής και χαράς, από τ' ά όποιο ένοιωθαν κάτι να μπαίνει και στις δικές τους άρτηρωσκληρωτικές φλέβες και να τους φέρνει παράξενα σκιρτήματα, ξεψυχισμένους αντίλαλους απ' τ' ά χρόνια της νιότης που διάβηκαν τόσο γρήγορα. Τώρα όλα άλλαξαν. Τ' ά φως χάθηκε, τ' ά σκηνηρό είναι μονοτό. Τ' ά άσημα της λείνας κοίτονται πάνω στις ύγρες πλάκες και στο γρασίδι, μουσκεμένα, χλωμά, άγνώριστα σαν άχρηστος χάρτινος διάκοσμος σαλονιού έπειτα από μιά θεότρελλη γιορτή, τ' ά γιορτή του καλοκαιριού που πέρασε. Τ' ά πουλιά σώπασαν, τ' ά παιδάκια σκόρπισαν και μονάχα ο μαρμαρίνος άνδριάντας του ήρωα δείχνει ζωντανός και στέκει έκει στη θέση του επιβλητικού, δείχνοντας με τ' ά υψωμένο πέτρινο χέρι του προς τ' ά αιώνια πεπρωμένα της φυλής.

Δυο σπουργίτες κλαψουρίζαν πάνω σ' ένα γυμνό κλαδί. Τ' ά γεροντάκια ένοιωθαν κάποια συναδέλφωση με τ' ά δυο πουλιά. Είναι φανερό πως τ' ά ίδιο πρόβλημα αντιμετώπιζουν κι, αυτά. Ποι να τρυπώσουν να ζεσταθούν; Άχι, που είναι εκείνα τ' ά παλιά σπίατα, με τις ξύλινες στέγες, τ' ά κεραμίδια και τ' ά «ταστμάδες» με τις άναρίθμητες φιλόβενες τρύπες και χαρμαμάδες, όπου οικογένειες δόκληρες από σπουργίτες, κουκουδάκια, νυχτερίδες και καλιακούδες έβρισκαν ζεστό καταφύγιο τ' ά χειμώνα! Άειντε τώρα όρος ζευπα να χωθείς μέσα στους άπαίσιους όγκους του μπετόν.

Προχωρώντας τ' ά δυο γεροντάκια έφτασαν στα μαγαζιά με τις καταστάλτες βιτρίνες. Στη θέα μ' ως Φάνης άλληλοκοντάχτηκαν με σημασία. Δέν μιλήσαν αλλά είναι φανερό πως σκέφτηκαν: Έμεις έχουμε μιά δική μας γωνιά που θ' ά βροθίμε ζεστασιά τ' ά μεσημέρι. Αυτός δέν έχει, άς είναι και Θεός. Δοξασιμένο τ' ά όνομά του.